

ikke kan få den nødvendige arbejdskraft fra Danmark til Grønland.

Mindretallet skal derfor anbefale, at aftalenævnet får et kursus i, hvordan og på hvilke vilkår man fører overenskomstforhandlinger, samt at de (politiske) forhandlingsudspil, der kommer fra nævnet, ikke fremover skal være et diktat.

Under udvalgsarbejdet er det blevet oplyst, at der *ikke* som ellers oplyst af ministeren under 1. behandling er nogen overhængende fare for, at det grønlandske samfund er i en akut situation, hvor befolkningen ikke kan få den nødvendige varme- og elforsyning samt den fornødne hospitalshjælp. Alle organisationer har bekræftet, at der i den foreliggende konfliktsituation er sikret arbejdskraft inden for de livsvigtige områder.

Det er endvidere blevet bekræftet, at der inden for en 14-15 års periode er sket en faktisk lønudjævning mellem den hjemmeboende og den udsendte arbejdskraft. Dette har også været de faglige organisationers politik igennem en årrække.

De særlige grønlandske forhold taget i betragtning og den videre udvikling af hjemmestyreret henimod fuld selvstændighed over egne anliggender gør, at arbejdsforholdene i Grønland og i Danmark ikke umiddelbart kan sammenlignes. Mindretallet har derfor den indstilling, at det er ønskeligt, at forholdene »normaliseres« på arbejdsmarkedet set i relation til den grønlandske virkelighed.

Det skal dog understreges, at mindretallet ikke fremover vil acceptere den måde, man gennemfører overenskomstforhandlingerne på. De politiske magthavere og specielt det offentlige aftalenævn må i fremtiden lære at føre reelle overenskomstforhandlinger; ellers vil det i længden skade det grønlandske samfund selv.

Mindretallet vil derfor denne gang hverken stemme for eller imod ved lovforslagets 3. behandling.

Et *andet mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) ønsker at udtale følgende:

Radiotelegrafistforeningen af 1917 har i sin henvendelse om indgrebet i overenskomsterne til arbejdsmarkedsudvalget skrevet: »det er urimeligt, at det offentlige aftalenævn år efter år gemmer sig bag folketingets

indgreb over for det offentlige arbejdsmarked i Grønland«.

At det er svært for ikke at sige umuligt at komme i realitetsforhandlinger med aftalenævnet, og at disse forhandlinger i øvrigt normalt trækker ud i det uendelige, blev bekræftet af flere deputationer, bl.a. deputationen fra Landssammenslutningen af Hospitalslaboranter, hvis 83-overenskomst blev underskrevet i marts 1985! Dette er ikke en undtagelse, men snarere reglen. Hvad 85-overenskomsten angår, har der ikke været tilløb til reelle forhandlinger. Der har kun været holdt ét »forhandlingsmøde« med hospitalslaboranterne (ordet forhandlinger bør sættes i gåseøjne). Samme synspunkt blev i øvrigt udtrykt af flere andre deputationer, bl.a. AC, Dansk Sygeplejeråd og Maskinmesterforeningen, som tilføjede, at det offentlige aftalenævn tilsyneladende ingen reel forhandlingskompetence har, men blot ultimativt fremsætter sine krav, som de faglige organisationer kan acceptere eller lade være. Det vil sige, at forhandlingerne med det lokale aftalenævn er degenereret til de rene og skære skinforhandlinger.

Mindretallet erkender den specielle grønlandske situation. Men mindretallet mener, at den bliver misbrugt af regeringen som begrundelse for at lovgive på dette overenskomstområde.

Der er ingen livstruende situation på el- og vandværksområdet. Der er ikke udsendt strejkevarsel for de maskinmestre, der arbejder i Grønland. Det er i øvrigt mere end naivt at tro, at et lovindgreb i overenskomsterne får de ubesatte maskinmesterstillinger besat. Dansk Sygeplejeråd har iværksat strejker, men har indgået beredskabsaftaler for alle områder på grundlag af aftalenævnets egne oplysninger og forslag. Og det er ifølge et notat, som Dansk Sygeplejeråd har givet arbejdsmarkedsudvalget, urigtigt, at Dansk Sygeplejeråd har afvist at indgå forbedrede beredskabsaftaler ved sygehuse, idet der ikke på noget tidspunkt har været henvendelse om ændringer i disse aftaler fra aftalenævnet.

Mindretallet skal på ovennævnte baggrund samt som principiel modstander af statslige indgreb i overenskomsterne indstille lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Lønarbejderne og deres organisationer må have fuld forhandlings- og aktionsret for de-